

Sebevědomí ve VÝSTŘIHU

Prsa jsou u žen často příčinou mindráků. Když se konečně naučíme žít s tím, že jsou moc malá nebo velká, přijde čas, kdy zase začnou být moc dole. Ale jít na plastiku? Vážně skalpel vyléčí pochroumané sebevědomí? A budete to pak ještě vůbec vy?

TEXT: DOMINIKA RÝPAROVÁ

Mám ráda přirozenost, jsem velkou zastánkyní pomalého a udržitelného životního stylu. Když to jde, nepoužívám chemii, neberu zbytečně léky. A teď chci plastiku prsou, která přece popírá všechno to, čím žiju, kým jsem,“ vysvětluje svoje dilema pětatřicetiletá Petra.

Na jejích prsou se značně podepsala dvě těhotenství a kojení. I když měla prsa vždy malá. „Nejhorší je, když se předkloním a nemám podprsenku. Jako psí uši,“ říká smutně a dodává, že dřív s klidem mohla jít do společnosti i bez podprsenky. To už by teď rozhodně neudělala.

Podobně to vidí i o rok starší Iveta: „Měla jsem vždycky velká prsa a s každým dítětem klesala níž a níž. Že si je nechám upravit, jsem manželovi hlásila hned, jakmile jsem poprvé ukončila kojení. A nebyl proti. Pak přišel čas, kdy už by to šlo, a já si nebyla úplně jistá. Mám ráda přirozenost. I svoje tělo.“

Obě ženy řeší to samé dilema: být přirozená, nebo být krásná podle objektivních pravidel? Znamená ale plastická operace nutně ztrátu přirozenosti? A neměly by přijmout, že ženské tělo stárne, mění se, protože zajišťuje pokračování lidstva, a je přirozené, že nebude vypadat stále stejně? Není rostoucí počet plastických operací zase výsledkem neustálého zobrazování jen krásných mladých žen?

„Myslím, že tohle se mění, vezměte si třeba reklamy na Dove, kde jsou vidět skutečné ženy. Možná se ale o změnách ženského těla málo mluví mezi mladými holkami. Jsou potom zaskočené,“ přemýšlí terapeutka Kateřina Kolářová a přidává jeden příklad za všechny – kolik žen je po prvním porodu zaskočených, že nemají ihned ploché břicho? Teprve když se ženy nějaká změna dotkne, začnou ji kamarádky nebo příbuzné ujišťovat, že je to normální. Málokterá je na to ale připravená. O tom, jak vypadají prsa třeba po dvou dětech nebo po čtyřicítce a výš, se také spíš jen žertuje nebo úplně mlčí, dokud se nesevěíte, že vy už to víte.

ZÁPADNÍ EROTIKA

Samozřejmě ne všechny ženy to mají stejně. „Ženy nejsou v otázce prsou jednotné, některé nemají žádnou prsní žlázu a jsou úžasné a mužům připadají krásné. Jiné naopak špatně nesou to, že mají od mládí obrovská prsa, hrbí se, na mladé dívky to má skutečně negativní psychologický vliv, když jim velmi brzy vyrostou,“ říká docent Jan Měšťák, který patří k české špičce plastických chirurgů a během své praxe potkal a odoperoval tisíce žen. Zároveň ale upozorňuje, že prsa a jejich podoba jsou pro ženy podobně důležité jako pro muže debaty kolem penisu. S tím rozdílem, že prsa jsou samozřejmě mnohem víc na očích a mnohem častěji komentovaná. Je to erotický symbol západní kultury. „Víte, to je záležitost Evropy a Severní Ameriky, v karibských státech nebo v Africe jsou to naopak hýždě, u Číňanů jsou

to třeba malé nohy, které si ženy i deformují, aby byly co nejmenší, u Japonců dlouhá labutí šíje,“ upozorňuje Měšťák.

Během let, kdy pracuje s ženami, došel docent Měšťák k zajímavému závěru: ženy, které podstoupí plastickou operaci prsou, jsou s výsledkem stejně spokojené, ať už si nechaly prsa zvětšit, nebo naopak zmenšit. Podle něj je taky velmi složité oddělit zdravotní a estetické důvody. Pokud žena ví, že nyní má krásná prsa, zvyšuje to její psychickou pohodu a pro lékaře je to ve výsledku stejně důležité jako to, že zmenšením prsou se ulevilo zádům a podobně. Jednoduše roste kvalita života pacientky a to se počítá. „Jednou jsem odmítl operovat ženu, která podle mě měla nádherná prsa. Když přišla podruhé, poprosil jsem ji, aby příště přivedla manžela. I manžel jí to rozmlouval, ale trvala na tom. Nakonec jsem jí voperoval jen malé implantáty, abych ji pohladil po duši. Za pár měsíců přišel její manžel a říkal mi: „Ona je jako vyměněná. Je šťastná, usmívá se, hladí mě, jako kdybychom spolu byli tři měsíce!“ vzpomíná Jan Měšťák.

SILIKONOVÉ ZLATOKOPECTVÍ

À propos implantáty – ty patří k nejčastěji využívaným metodám úpravy prsou. A také nejzneužívanějším. Umělá prsa celebrit doslova bijí do očí, a i představa průměrné majitelky se pak pojí s botoxem, peroxidem, minisukní a růžovou rtěnkou. Ale nemusí to tak být. „Znáte ‚cherchez la femme‘? Za vším hledej ženu? Já přednáším o zlatokopectví v plastické chirurgii a předělal jsem to na ‚cherchez la money‘. Implantáty jsou peníze,“ hodnotí bohužel častý nevkus ve výstřizích českých žen po plastické úpravě prsou Jan Měšťák.

On sám dává u větších prsou přednost modelaci – v podstatě se jen ořízne přebytečná svrchní vrstva kůže, bradavky se posunou o několik centimetrů výš a zbylou tkáň se žadra vyplní. Výsledek je stejný jako u dobře zvolených implantátů, ale prsa jsou kompletně přírodní. Implantáty jsou pak řešením pro ženy s malým nebo žádným poprsím.

U modelace není ani třeba bát se operace. Trvá dvě až tři hodiny, hospitalizace je třeba jen dva až tři dny a doba rekonvalescence odpovídá čtyřem týdnům. Přibližně dva týdny po operaci ženy nosí speciální podprsenku podobnou té sportovní, po dvou týdnech začínají pečovat o jizvy a po měsíci už jsou prsa víceméně zahojená. A jedna dobrá zpráva navíc – žadra po modelaci už zůstanou tam, kde jsou. Není potřeba po letech prsa opět zvednout nebo jako v případě implantátů po deseti letech něco vyměnit.

„Dokonce pacientkám s těmi velkými implantáty radím, aby si je nechaly vyndat a prsa si nechaly jen vymodelovat. A často pak lidé nevěří, že tam ty implantáty nejsou!“ prozrazuje Měšťák. Že by tím pádem plastika prsou byla jednoduchou radou pro všechny ženy, ale odmítá. On sám si

U VĚTŠÍCH
PRSOU SE VOLÍ
SPÍŠ MODELACE,
IMPLANTÁTY JSOU
ŘEŠENÍM HLAVNĚ
PRO ŽENY S MALÝM
NEBO ŽÁDNÝM
POPRSÍM

Prsa a jejich podoba jsou pro ženy podobně důležité jako pro muže debaty kolem penisu. S tím rozdílem, že prsa jsou mnohem víc na očích a mnohem častěji komentovaná. Je to erotický symbol západní kultury. Co ale změní plastika?

zakládá na tom, že operuje jen tam, kde je to potřeba. Ale dá se to objektivně zhodnotit, kdy i estetika může léčit?

DIALOG MÍSTO SKALPELU

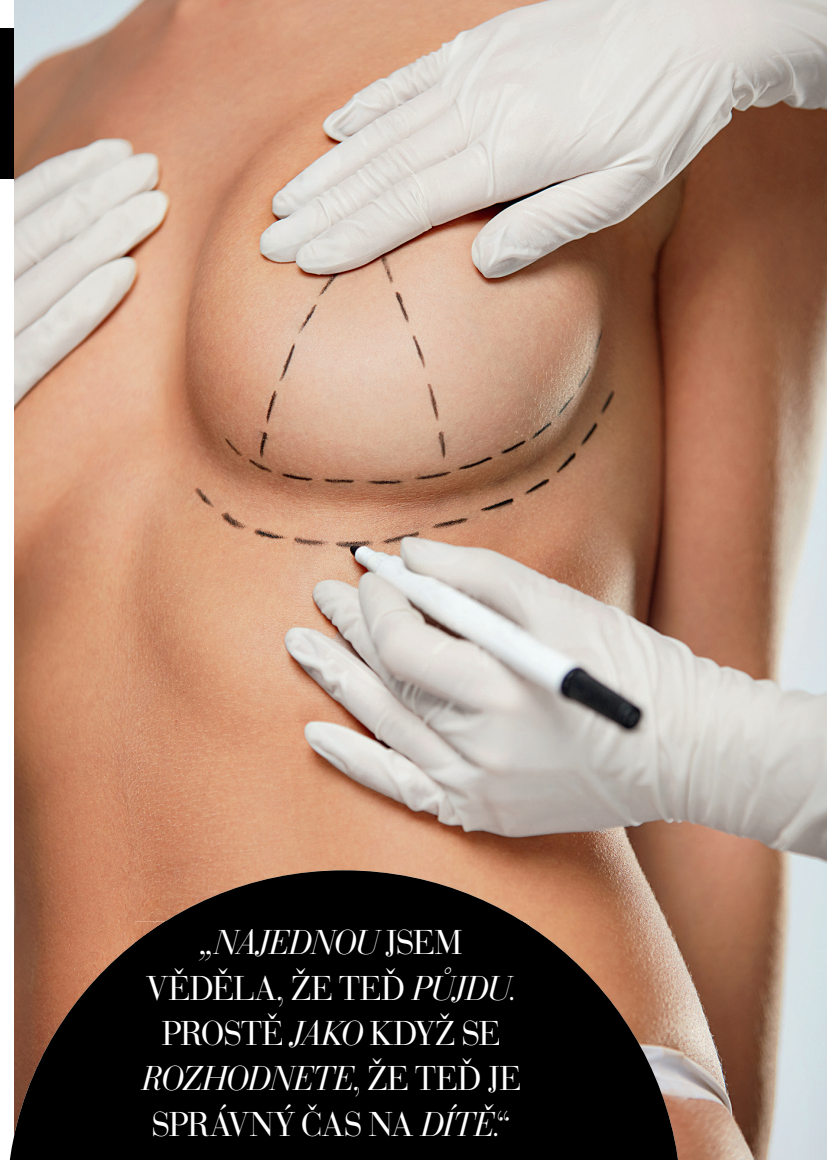
„Je to jednoduchá cesta, jak se vyrovnat se stárnutím těla, velká zkratka. Proč to neudělat? Ale bude to mít ten efekt na duši? Budu potom se sebou spokojená?“ přemýšlí terapeutka Kateřina Kolářová.

Podle ní není jednoduché odpovědět na otázku, zda jít na plastiku, nebo ne, pokud nejsme spokojeni se svým tělem. „Můžu doporučit jen nevzdát to, nezvolit hned zkratku, ale vést sama se sebou dialog.“

Ze své zkušenosti s klientkami terapeutka ví, že každá tu správnou odpověď zná, jen je potřeba se správně ptát. „Na dnešních mladých lidech se mi líbí, že skutečně chtějí znát odpovědi na své otázky, řeší své sebevědomí a nebojí se zajít na terapii a nechat se tím procesem provést. I to může být cesta, pokud sami nevíte,“ uvažuje nad dilematem krásy a přirozenosti, když už to přestane být totéž.

PRSA PO TÁTOVI

Šestatřicetiletá Marcela doporučuje dopřát si čas. „Od chvíle, kdy mi prsa přestala růst, jsem věděla, že si je jednou nechám zvětšit. Ne, že bych z toho měla nějaký mindrák, to ne, opalovala jsem se klidně nahoře bez,“ začíná vyprávět. Implantáty si nechala voperovat před šesti lety. Důvod byl čistě ten, že chtěla nosit šaty, vypráví s úsměvem. Přes boky měla tehdy velikost M, ale přes prsa jen XS. Z původní velikosti 65A skočila na 65E a se změnou je maximálně spokojená.

„NAJEDNOU JSEM VĚDĚLA, ŽE TEĎ PŮJDU. PROSTĚ JAKO KDYŽ SE ROZHODNETE, ŽE TEĎ JE SPRÁVNÝ ČAS NA DÍTĚ.“

„Jsou to vlastně menší trojky a ti, kdo mě poznali až po operaci, vůbec netuší, že mám implantáty. Když si lehnu na záda, tak se i trochu svezou do stran jako normální prsa, nejsou to takové ty umělé ‚trčáky‘. Necítí to ani manžel,“ pochvaluje si a dodává, že ji partner od operace nejdřív zrazoval, ale když viděl, že je rozhodnutá, podpořil ji. A nakonec je prý rád.

Jít pod ruku plastického chirurga se rozhodla ve chvíli, kdy její dceři bylo pět let, byla ve školce a všechno si sedlo. „Najednou jsem věděla, že teď půjdu. Prostě jako když se rozhodnete, že teď je ten správný čas na dítě,“ srovnává dvě velká rozhodnutí. Operace ani zvolené velikosti nikdy nelitovala. „Doktor mi tehdy doporučoval větší, že se po operaci hodně ženským ta prsa zdají malá. Ale já jsem maximálně spokojená a každé holce, která o tom vážně uvažuje, doporučuju na tu operaci jít,“ usmívá se.

A co na to okolí? Rodiče? „Já jsem to vzala tak, že se s tím netajím, ale nikde to nehlásím. Nemám pocit, že bych byla nějak nepřirozená, a nikdo mi to nijak najevo nedává. Můj táta mi to tehdy trochu rozmlouval, že by to nedělal, ale myslím, že mu vadilo spíš to, kolik do toho dáme peněz. Přitom on sám má rád hodně velká prsa. No a já ty svoje bohužel zdědila po něm,“ uzavírá se smíchem Marcela. ■